

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Ing. P. B.**
bytem X
zastoupeného X
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,**
se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29. 9. 2021, č. j. KUJI 81581/2021, sp. zn. OOSČ 666/2021 OOSC/196,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, Odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 8. 2021, č. j. DOP/53114/2021-juran/2128/2021

(dále též „prvostupňové rozhodnutí“), ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto.

2. Prvostupňovým rozhodnutím, ve spojení s napadeným rozhodnutím, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 1. 3. 2021 kolem 7:00 hod., řídil osobní automobil ŠKODA Octavia, registrační značky X (CZ) na silnici číslo I/37, v km 142, 131 mezi obcí Velká Bíteš – Osová Bítýška, po projetí prudké pravotočivé zatačky, začal předjíždět vozidlo PRAGA V3S, registrační značky X. Neřídil se tak přenosnou svislou dopravní značkou „B 21a“ – Zákaz předjíždění, která byla umístěna po pravé straně komunikace, tedy předjížděl vozidlo v místě, kde to bylo přechodnou úpravou zakázáno. Tímto jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) silničního zákona uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Dále podle ustanovení § 35 písm. c) a § 47 odst. 1 a 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, a podle ustanovení § 125c odst. 6 písm. b) silničního zákona byl žalobci uložen správní trest ve formě zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souvislosti s vyhláškou č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce předně uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací námitky týkající se viditelnosti přenosné dopravní značky „Zákaz předjíždění“ ani námitky týkající se odstranění dopravní značky následujícího dne po nehodě. Nevypořádané odvolací námitky způsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
6. Žalovaný se dále nijak nevypořádal s důkazními návrhy žalobce. Žalobce navrhoval místní šetření a vyžádání stanoviska k důvodům odstranění dopravní značky. Žalovaný měl důkazy provést nebo uvést důvody, proč navrhované důkazy neprovede. Žalovaný proto zatížil napadené rozhodnutí procesní vadou.
7. Napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejdříve uvedl úvahu, že žalobce musel přenosnou dopravní značku vidět a měl se jí řídit, avšak následně uvedl, že není relevantní, zda žalobce značku neviděl. Dále je uvedeno, že z hlediska zavinění je rozhodné, zda věnoval pozornost dopravnímu značení. Uvedené úvahy pak žalobce považuje za protichůdné. Žalobce si není vědom, zda je trestán za to, že dopravní značku viděl, neřídil se jí a předjížděl tam, kde to bylo zakázáno, anebo není relevantní, jestli žalobce značku viděl, jak psal žalovaný. Úvahy žalovaného nejsou proto srozumitelné a žalobce neví, za co byl potrestán.

8. Žalobou napadené rozhodnutí nadto kvalitativně neodpovídá rozhodnutím podobného typu, žalovaný ve velké části rozhodnutí prakticky jen zopakoval závěr správního orgánu I. stupně a na odvolací námitky reagoval minimálně.
9. Žalobce je přesvědčen, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav stran skutečnosti, zda mohl dopravní značku vůbec vidět, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce pak trvá na tom, že značku neviděl a nemohl vidět, neboť nebyla umístěna podle technických podmínek, tj. se spodním okrajem nejméně 60 cm nad úroveň vozovky. Výpovědi svědků ani fotografie z místa nehody nereflektují polohu řidiče v osobním automobilu, neboť svědci se pohybovali v jiných vozidlech. Fotografie byly pořízeny tak, že policista B. je fotil z místa nehody vestoje, což rovněž neodpovídá postavení v osobním automobilu. Nebyla zohledněna ani doba nehody, která se stala v 6:52 hodin, tedy v době snížené viditelnosti z důvodu východu slunce. Pokud tedy dopravní značka zákazu předjíždění nebyla viditelná, nelze žalobci klást k tíži, že ji nerespektoval. Podle žalobce rovněž nebyly objasněny důvody, proč nebyla dopravní značka zákazu předjíždění odstraněna. Žalovaný tak rezignoval na zjišťování skutečností, které byly pro objasnění skutkového stavu zásadní.
10. Nakonec žalobce poukázal na to, že napadené rozhodnutí neobsahuje správní úvahu stran spoluzavinění řidiče nákladního vozidla, což také způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Zavinění účastníků nehody by mělo být posuzováno ve vzájemné souvislosti. Druhý řidič se dopustil závažného přestupku tím, že nedal přednost předjížděnému vozidlu žalobce a začal odbočovat vlevo ve chvíli, kdy byl žalobcem předjížděn. Jeho spoluvina měla být v napadeném rozhodnutí posouzena, protože pokud by se řidič Z. přestupku nedopustil, k žádné nehodě by nedošlo. Žalovaný však pouze konstatoval, že jednání řidiče Z. bude oznámeno příslušnému útvaru, neboť se jedná o příslušníka Armády ČR.
11. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl vše podstatné, co ho vedlo ke skutkovým a právním závěrům. Žalovaný vycházel ze stavu v době spáchání přestupku. Pokud tedy žalobce namítá následné odstranění předmětné dopravní značky, důvody, proč k odstranění značky došlo, nemají vliv na posouzení věci. Žalovaný nepochybně, že umístění dopravní značky nebylo v souladu s technickými normami, avšak na základě provedeného dokazování má za prokázané, že dopravní značení žalobce vidět mohl a měl se jím řídit.
13. K námitce, že v napadeném rozhodnutí opakoval závěry správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že správní řízení tvoří jeden celek od zahájení až do právní moci rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí bylo dostatečně zdůvodněno, úvahy správního orgánu I. stupně byly precizně rozvedeny a žalovaný pouze některé úvahy ve svém rozhodnutí dále rozvedl. Nepřezkoumatelnost je objektivní překážkou, která znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí však bylo plně přezkoumatelné a žalovaný pouze korigoval výrokovou část rozhodnutí a tuto změnu odůvodnil.

14. Jednání řidiče vojenského vozidla PRAGA V3S nebylo předmětem řízení, nýbrž bylo řešeno podle jiných zákonů, jelikož se jedná o osobu podléhající vojenské kázeňské pravomoci.
15. Žalovaný má za to, že v průběhu řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

16. V replice žalobce zopakoval žalobní argumentaci a pouze ji rozvedl.
17. Uvedl, že správní orgány nezkoumaly související skutečnost, že předmětná dopravní značka byla druhý den po nehodě odstraněna. Žalobce nepochybuje, že se tak stalo proto, že značka byla umístěna v rozporu s předpisy a nebyla vůbec viditelná. Skutkový stav tudíž nebyl dostatečně zjištěn.
18. Dále žalobce uvedl, že řidič Z. porušil dopravní předpisy, když nedal přednost vozidlu, které jej předjíždělo a zatočil doleva, čímž došlo k dopravní nehodě. Toto jednání nelze bagatelizovat. Žalobce se opíral i o tzv. zásadu omezené důvěry a odkázal v této souvislosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Porušení předpisů řidičem Z. bylo natolik zásadní, že nelze aplikovat zásadu omezené důvěry a správní orgány měly spoluzavinění řidiče Z. zohlednit.

V. Průběh ústního jednání

19. Krajský soud nařídil ústní jednání ve věci na den 11. 4. 2024.
20. Žalobce uvedl, že trvá na podané žalobě a odkázal na její písemné vyhotovení. V napadeném rozhodnutí nebyla vypořádána role řidiče druhého vozidla, neboť podle názoru žalobce došlo k souběhu dvou událostí – že žalobce předjížděl na zákazu předjíždění a druhé vozidlo v tom okamžiku odbočilo doleva, a tím došlo ke střetu.
21. Žalovaný se z jednání omluvil.
22. Žalobce nenavrhл žádné důkazy, pouze odkázal na provedení místního šetření, které navrhoval již ve správním řízení. Fotografie pořízené na místě spáchání přestupku totiž nebyly podle názoru žalobce dostatečně vypovídající, když byly pořízeny v jinou denní dobu a za jiné dopravní situace. Dopravní značka byla i podle záznamu policie umístěna horním okrajem pod úrovní vozovky, což z pořízených fotografií není zřejmé. Podstatou sporu je, zda dopravní značka byla nebo nebyla vidět, a že žalobce ji ani vidět nemohl. Žalobce viděl pouze horní značku s maximální povolenou rychlostí, ale dolní značku se zákazem předjíždění neviděl.
23. Vzhledem k absenci návrhů na dokazování soud konstatoval, že dokazování nebude provedeno.
24. V rámci závěrečného návrhu žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a požádal o náhradu nákladů řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
26. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
27. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
28. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
29. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
30. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil,

že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008,

sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „*(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat*

se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

31. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34, bylo vysloveno, že „*(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl*“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „*(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud*

vyjádřit

ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“.

Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

32. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
33. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
34. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
35. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
36. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku, popř. vypořádání námitek správními orgány krajský soud uvádí, že není povinností soudu, potažmo žalovaného, reagovat adresně na každou jednotlivou žalobní či odvolací námitku a s každou se takto zvlášť vypořádávat. Postačí, pokud soud či správní orgán proti námitkám postaví ucelený

argumentační systém, v jehož konkurenci žalobní či odvolací námitky neobstojí (srov. např. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018 – 60 a nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

37. První žalobní námitka se týkala toho, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal námitky vznesené žalobcem v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
38. Krajský soud má za to, že žalovaný ve své souvislosti vypořádal všechny odvolací námitky. Jak soud uvedl již výše, žalovaný nemusí reagovat jednotlivě na každou odvolací námitku, ale postačí, pokud postaví ucelený argumentační systém. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve shrnul předchozí průběh řízení. Následně vyargumentoval, z jakých důvodů považuje žalobcem podané odvolání za nedůvodné, přičemž ve svém souhrnu je argumentace žalovaného dostatečně přesvědčivá a ucelená.
39. Podle žalobce se žalovaný konkrétně nevypořádal s odvolací námitkou týkající se viditelnosti přenosné dopravní značky „Zákaz předjíždění“ a s odvolací námitkou týkající se odstranění dotčené dopravní značky následujícího dne po nehodě.
40. Námitka týkající se viditelnosti dopravní značky byla vypořádána na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný připustil, že umístění přenosné dopravní značky nebylo v souladu s technickými normami. Žalovaný však vysvětlil, že na základě provedeného dokazování bylo spolehlivě prokázáno, že i přesto žalobce dopravní značení mohl vidět a měl se jím řídit. Žalovaný tedy odvolací námitku vypořádal v tom smyslu, že dostatečná viditelnost dopravního značení v místě přestupku byla prokázána.
41. Žalovaný se sice výslovně nevyjádřil k námitce týkající se odstranění dotčené dopravní značky následujícího dne po nehodě. K tomu soud odkazuje na výše uvedené, tedy že žalovaný není povinen zabývat se každou jednotlivou námitkou zvlášť, ale musí postavit ucelený argumentační systém, což žalovaný splnil. Nadto je nutno uvést, že skutečnost, že přenosná dopravní značka se druhý den na místě již nenacházela, nemá na posouzení věci žádný vliv (viz níže).
42. Co se týče námitky ohledně důkazů neprovedených správními orgány, v první řadě soud uvádí, že přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Správní řízení ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů, která dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud správní orgán I. stupně vyhodnotil, že dokazování již bylo dostatečné ke zjištění stavu věci, nebylo důvodu v dokazování pokračovat i přesto, že žalobce další dokazování navrhoval. Správní orgán přitom ani není vázán návrhy účastníků, a byl oprávněn vyhodnotit, zda je další dokazování potřebné či nikoliv.
43. S námitkami žalobce ohledně doplnění dokazování stran viditelnosti dopravní značky se žalovaný nevypořádal výslovně, avšak uvedl, že viditelnost dopravního značení v místě přestupku byla dostatečně prokázána na základě svědeckých výpovědí. Správní orgán I. stupně předtím ve svém rozhodnutí konstatoval, že provedení důkazu ohledáním na místě je bezpředmětné, neboť se jednalo o přenosnou dopravní značku a není možné zajistit stejné podmínky jako v době dopravní nehody. Umístění dopravní značky a její viditelnost už byla prokázána jinými důkazními prostředky. Krajský soud má tedy za to,

že s tímto důkazním návrhem se správní orgány vypořádaly v rámci možnosti dostatečně, resp. žalovaný konstatoval to, že skutkový stav byl dostatečně prokázán (i bez provedení dalších důkazů).

44. Krajský soud navíc poznamenává, že ani případný žalobcem navrhovaný důkaz místním šetřením by nemohl vést k získání nových poznatků způsobilých zpochybnit svědecké výpovědi policistů či pořízenou fotodokumentaci. Místní šetření by totiž mnoho jiného nenapovědělo o dané události, když je z fotodokumentace a výpovědi svědků zřejmé, že stav v místě spáchání přestupku je zcela jednoznačný.
45. K návrhu na provedení důkazu vztahujícímu se k důvodům odstranění dopravní značky se žalovaný nikterak nevyjádřil. V tomto žalovaný pochybil, neboť jak uvedl žalobce, měl žalovaný uvést, proč navrhovaný důkaz neprovede. Je však nutné konstatovat, že se jedná o procesní vadu, která nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Provedení takového důkazu by totiž nemělo žádný vliv na posouzení přestupku spáchaného žalobcem, jak soud uvede níže.
46. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné a že nerozumí tomu, proč není relevantní, zda danou dopravní značku viděl či neviděl. Žalobci není proto zřejmé, za co byl potrestán.
47. Žalovaný v napadeném rozhodnutí provedl na str. 7 následující úvahu. Nejdříve konstatoval, že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce dopravní značení musel vidět a měl se jím řídit. Následně uvedl, že není z hlediska zavinění relevantní, zda žalobce dopravní značku neviděl.
48. Krajský soud v uvedeném nevidí rozpor. Pro posouzení, zda se žalobce dopustil předmětného přestupku, totiž skutečně není relevantní, zda žalobce dopravní značení neviděl. Pokud bylo v řízení spolehlivě prokázáno, že dopravní značení vidět mohl a měl, tedy že značení bylo z vozovky dostatečně viditelné, pak se žalobce nemůže dovolávat skutečnosti, že dopravní značení neviděl. Je totiž jeho povinností dopravní značení sledovat a zejména se jím řídit, jak vyplývá z § 4 písm. c) silničního zákona.
49. Další námitka se pak týkala nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
50. Obecně krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
51. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť žalobce svou argumentací nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze sice souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli

přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006 – 84).

52. V nyní posuzovaném případě správní orgán I. stupně vycházel z fotodokumentace z místa spáchání přestupku a také z výpovědí svědků. Z fotodokumentace vyplývá, že přenosná dopravní značka „B 20a“ omezující rychlost na 50 km/h a pod ní umístěná dopravní značka „B 21a“ zakazující předjíždění v daném úseku, byť umístěná v rozporu s technickými normami níže, než by měla, je umístěná v mělkém příkopu vpravo vedle vozovky, není zakrytá žádným objektem, popř. rostlinami, a je z pohledu od vozovky dostatečně viditelná.
53. To, že bylo dopravní značení viditelné i při jízdě z vozidla, potvrdili svědci P. Z. a P. S., kteří jeli vozidlem PRAGA V3S. Svědek prap. D. B., policista, který přijel na místo spáchání přestupku šetřit dopravní nehodu, pak ověřil viditelnost dopravního značení jak pešim projitím místa, tak projetím ve vozidle VW Transporter.
54. Pokud dopravní značení bylo vidět z vozidla PRAGA V3S i z vozidla VW Transporter, je zcela nepravděpodobné, že by značení nebylo vidět z vozidla ŠKODA Octavia, kterým jel žalobce. Pravděpodobnější je varianta, kterou naznačily správní orgány, tedy že žalobce se v danou chvíli nesoustředil na dopravní značení, ale na to, aby předjel vozidlo PRAGA V3S. To ostatně vyplynulo i z výpovědí svědků Z. a S., kteří uváděli, že ve zpětných zrcátkách viděli, jak žalobce ve svém vozidle před zahájením úkonu předjíždění nahlížel zprava.
55. Co se týče žalobcem tvrzené špatné viditelnosti vlivem tzv. zlaté hodiny, z výpovědí svědků Z. a Staška zhoršená viditelnost v době nehody vozidel, tedy i v době spáchání přestupku žalobcem, nevyplynula. Nadto oba tito svědci uvedli, že předmětné dopravní značení viděli. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že dopravní značení bylo špatně viditelné např. vlivem východu slunce, jak naznačoval žalobce. Taková situace navíc nezbavuje řidiče povinnosti řídit se dopravním značením. Pokud byla natolik špatná viditelnost, bylo povinností žalobce přizpůsobit svoji jízdu tak, aby dopravní značení byl schopen vidět i za zhoršených světelných podmínek.
56. K dopravnímu značení, jeho technickému provedení a viditelnosti dále soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 – 83, podle něhož platí, že „účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen řídit se dopravní značkou [§ 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu], i když má za to, že není správně technicky provedena“. Dále podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 As 264/2015 – 72, je řidič „povinen dodržovat svislé značení i za situace, že vodorovné značení je špatně viditelné, resp. viditelné není, a to aniž by si sám nejdříve vytvářel představu o správnosti jeho umístění. Respektování svislého značení nemůže být negováno tím, zda je umístěno v souladu nebo rozporu se zásadami pro dopravní značení na pozemních komunikacích, jak stěžovatel namítá. Dopravní značení způsobílé zavázat řidiče k dodržení jeho obsahu je pouze takové, které je dobře čitelné, přehledné a nezaměnitelné s jiným a dává možnost se s jeho obsahem seznámit, přičemž je nerozhodný jeho soulad s technickými předpisy“.

57. Z uvedeného vyplývá, že se řidič nemůže bez dalšího vyvinut z přestupku spočívajícím v nerespektování dopravní značky, ale vždy je potřeba, aby se k tvrzení řidiče, že dopravní značení neviděl, přiřadily i další objektivní okolnosti, které viditelnost dopravního značení skutečně snižovaly. V případě žalobce se však podařilo prokázat, že i přes umístění dopravního značení v rozporu s technickými normami muselo být dopravní značení z vozidla žalobce dostatečně viditelné.
58. Žalobce dále namítal, že nebylo v průběhu správního řízení objasněno, z jakého důvodu byla předmětná dopravní značka následující den po nehodě odstraněna.
59. Uvedená skutečnost je však podle krajského soudu irelevantní, proto nebylo třeba, aby byla v rámci správního řízení objasněna. Podstatné pro závěr, zda byl nebo nebyl spáchán přestupek spočívající v porušení § 4 písm. c) silničního zákona, je to, že dopravní značka byla v místě spáchání přestupku umístěna v den, kdy k přestupku došlo, tj. 1. 3. 2021. To ostatně není ve věci sporné. Skutečnost, že následující den mělo dojít k odstranění dopravní značky, nemůže mít žádný vliv na posouzení spáchaného přestupku. Jak uvedl žalovaný, správní orgány byly povinny rozhodovat podle stavu ke dni, kdy byl přestupek spáchán. Pokud došlo k následnému odstranění dopravní značky, ať už z jakéhokoliv důvodu, nemůže to mít vliv na posouzení věci.
60. Nakonec žalobce namítal, že správní orgány neučinily správní úvahu stran spoluzavinění nehody řidičem P. Z.
61. K tomu krajský soud uvádí, že z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že neposuzovaly vinu či nevinu žalobce na dopravní nehodě, ale pouze jednání žalobce spočívající v tom, zda jako řidič vozidla porušil ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona tím, že se neřídil přenosnou svislou dopravní značkou „B 21a“ – Zákaz předjíždění a předjížděl vozidlo PRAGA V3S v místě, kde to bylo přechodnou úpravou zakázáno a tím spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 silničního zákona.
62. Podle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
63. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 silničního zákona *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případě, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.*
64. Správní orgány se tedy zabývaly pouze tím, zda žalobce porušil jako řidič zákaz předjíždění, čímž porušil svoji povinnost řídit se dopravním značením. Dopravní nehoda byla až následkem toho, že žalobce porušil svoji povinnost v provozu na pozemní komunikaci. Podstatou projednávaného případu tedy bylo pouze posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 silničního zákona a porušil ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, což zdůraznil i žalovaný v napadeném rozhodnutí. I kdyby totiž k následné dopravní nehodě nedošlo, nic to nemění na tom, že žalobce spáchal přestupek spočívající v tom, že se neřídil dopravním značením a porušil zákaz předjíždění stanovený dopravním značením. Rovněž na tom nic nemění ani skutečnost, že se přestupkového jednání dopustil i řidič druhého vozidla.

VII. Závěr a náklady řízení

65. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
66. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
67. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
68. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. dubna 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce